

Bidden om arbeiders¹

Een preek door William Wilson

Bron: The Free Presbyterian Magazine, March 2011, Vol. 116, No.3, Pag. 68-74

Tekst

Lukas 10:1,2: *Hierna wees de Heere nog zeventig anderen aan en zond hen twee aan twee voor Zijn aangezicht uit naar iedere stad en plaats waar Hij komen zou. Hij zei dan tegen hen: De oogst is wel groot, maar er zijn weinig arbeiders. Bid daarom tot de Heere van de oogst dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitzendt.*

Preek

Ondanks de verscheidene ontmoedigingen die Jezus ervoer in Zijn werk, bleef Hij het voortzetten. Juist deze ontmoedigingen en hindernissen maakten de noodzaak van het voltooien van het werk waarop Hij Zijn hart had gezet, nog duidelijker. De hele wereld lag in het boze, in vijandschap met God, geestelijk dood. De Samaritanen tot wie Hij Zich had gewend, weigerden Hem te ontvangen. Degenen die aanboden Hem te volgen deden dat onder valse voorwendselen, met het idee hun vleeselijke begeerten te bevredigen; en zij die Hij welgemeend uitnodigde om Hem te volgen, hadden wat anders, of meer dringende zorgen, om aandacht aan te geven.

Bovendien was Zijn tijd op aarde kort – nu duurde het nog een paar maanden tot het eind van Zijn persoonlijke bediening in de wereld. En de mensen gingen ondertussen verloren in onwetendheid. Er waren arbeiders nodig voor de oogst die Hij van plan was binnen te halen. Hij kon niet overal persoonlijk aanwezig zijn, en ook niet de tijd besteden die nodig was om aan de mensen de boodschap voor te stellen waarvan Hij de drager was. Daarom moest Zijn werk, tenminste deels, met behulp van anderen worden gedaan.

In een eerdere periode van Zijn bediening had Hij 12 discipelen uitgezonden om het Evangelie van het Koninkrijk te prediken. Nu wees Hij er 70 aan om aan hetzelfde genaderijke en toch meest moeilijke en gevaarlijke werk deel te nemen. Hij had in enige mate de zielen van deze ijverige volgelingen verlevendigd om de aard van Zijn opdracht te begrijpen en de zaken die daarmee samenhangen, en Hij zond ze uit als Zijn ambassadeurs en herauten. Hun taak was beperkt en tijdelijk en dus heel anders dan de grote opdracht die Hij gaf na Zijn opstanding.

Als wij enig speciaal belang in het aanwijzen van de zeventig willen vinden, geloof ik dat we het zullen ontdekken in het Joodse Sanhedrin; de hoogste raad van het volk, die alle zaken bepaalde rondom het Joodse geloof en de godsdienst. Zij zaten in de stoel van Mozes en hadden hun hoge roeping die zij hadden, bedorven. Zij waren de laatste vertegenwoordigers van wetgevende macht in het Joodse Rijk. Maar Jezus was gekomen om een geestelijk Koninkrijk te vestigen, waarvoor deze mannen geen gepaste oversten waren; zij zouden onrechtvaardige rechters zijn geweest.

Bovendien zou Zijn Koninkrijk volkomen zijn in zichzelf. Het zou een volmaakte organisatie en rechtspraak hebben. Hierin zouden alle wetten met betrekking tot goddelijke aanbidding en de gehoorzaamheid aan goddelijke instellingen gevonden worden. Daar zou alles gebeuren waarvan de Joodse wetten een afschaduwing waren. Jezus had kort daarvoor Zijn discipelen over dit geweldige feit onderwezen. Hij had de fundamenten van Zijn Koninkrijk gelegd, tonend hoe zaken moesten worden behandeld: de goddelijke autoriteit die aan de oordelen van de rechtbank en van de kerk² wordt toegekend. Nu, in het aanwijzen van de zeventig is het mogelijk dat Hij de aanstaande

¹ Herdruk met aanpassing uit 'Christ Setting His Face Towards Jerusalem' een verzameling preken over passages uit het Lukas Evangelie. Toen het boek werd gepubliceerd, was Wilson (1808-1880) gepensioneerd van de St. Paul's Free Church, Dundee. Eerdere preken van hem werden in dit Magazine voor het eerst gepresenteerd toen hij dienaar was in Carmiglie, Angus.

² 'church' heb ik consequent met 'kerk' vertaald en niet met gemeente, hoewel dat ook zou kunnen.

ontbinding van de geestelijke autoriteit van het Sanhedrin onderwees en de vervanging daarvan in de Christelijke kerk, met een zuiverder wet en meer volmaakte rechtspraak.

Maar het is zeker niet nodig om naar enige speciale betekenis in het aanwijzen van de zeventig te zoeken dan het aangeven van het feit dat het steeds meer noodzakelijk werd voor de mensen om het nieuws van het Koninkrijk te horen. Jezus had medelijden met de scharen, die verloren gingen door gebrek aan kennis van de vijandschap tegen God en Hij zond deze grote groep uit om hen te waarschuwen en voor te bereiden op Zijn persoonlijke handelwijze met hen. Hij zond ze twee aan twee uit, want het werk dat ze moesten doen was moeilijk en ontmoedigend. Hij liet ze daarom niet alleen de last dragen. Hij liet ze in gezelschap gaan, om elkaars handen te sterken, elkaars lasten te dragen en de vreugde van de ander te bevorderen. Het was een werk dat elke geest anders dan de Zijne zou uitputten. En door zo te handelen scheidde Hij Zijn discipelen niet geheel van Christelijke raad en genegenheid. Het was een wijze en genadige benoeming waaraan de kerk te weinig aandacht heeft geschonken in het uitzenden van zendelingen. In dit werk zal de waarheid dat 'twee beter zijn dan een' heel duidelijk worden.

Jezus zond de zeventig uit als maaiers van de oogst en door hen zo uit te zenden wilde Hij dat zij de dringende en onmiddellijke noodzaak van hun arbeid zouden snappen. Zij moesten het met alle ijver en zonder uitstel doen. Hij vergeleek de schare met rijpe veldgewassen die de maaier uitnodigen. Deze beeldspraak was speciaal bedoeld om de urgentie van hun werk in hun gedachten te prenten van hen die Hij zond. Hier waren de velden met overvloedig graan, velden wit om te oogsten, terwijl er geen hand was om de kostbare vruchten in te zamelen. De schatten van goud graan dreigden in de grond te verrotten. Dit was de toestand van de zaak: deze menigten die zonder hun zorg voor hun ziel waren verstrooid, die verloren gingen als hun de zaligheid niet werd gebracht, moesten meteen gezocht en verzameld worden, zoals mensen zich haasten om de velden wit tot de oogst, te maaien.

Het is duidelijk dat het betoog dat Jezus in deze tekst hield, op elke periode in de kerkgeschiedenis past. Het is een betoog dat ons nu aanspoort, net zo dringend als het was toen Jezus Zelf de mensen diende. We hebben nog steeds de gerijpte velden om ons heen en de arbeiders zijn weinige. In de eerste plaats zijn de werkers in de oogst dienaren van het Evangelie. Het beeld dat in de tekst wordt gebruikt kan in elk land worden verstaan en ingezien en in alle tijden, zolang als zaaien en oogsten bestaan. Het is een beeld dat tot de wereldse ervaring en verlangens van de mensen spreekt.

Wie is er nooit getuige geweest van de bedrijvigheid op het oogstveld en hoe deze tijd jonge, oude, luie en afgesloofde mensen aan het werk zet? Als gewoonlijk in die tijden de velden tegelijkertijd wit worden en er een belofte is van rijke oogst, maar er zijn niet genoeg maaiers om het beladen graan te oogsten, wat een drukte heerst er dan en hoeveel angstige gedachten zijn er! Arbeiders worden dichtbij en ver gezocht en niemand staat werkloos op de markt. Zij die door hun jonge of hoge leeftijd ongeschikt zijn voor elk ander werk, worden opgeroepen hieraan deel te nemen. Toch is al deze zorg en haast niet overbodig, gezien de ernst van de zaak. Voedsel voor mens en dier voor het komende jaar hangt af van het werk dat gedaan wordt en daarom deze drukte, het naarstig zoeken naar werkers en de bereidheid iedereen aan te nemen die zich aanbiedt.

Maar helaas, hoe staat deze zorg en haast over een aardse voorziening in geen enkele verhouding tot de bezorgdheid en energie die zelfs de beste mensen laten zien voor een geestelijke en hemelse voorziening, alsof het belangrijker is om de kostbare vruchten van de aarde te verzamelen, dan kostbare zielen voor God te winnen. Het zou een triest gezicht zijn om de rijpe vruchten op de witte velden te zien verrotten omdat er geen handen waren om ze te oogsten – zoals kan gebeuren door een wijdverspreide, slopende ziekte die mensen verzwakt en menigten tot prooien van de dood maakt. En dit is de ramp die komt als de geestelijke oogst niet wordt binnengehaald. Er is een morele ziekte die elk jaar menigten de eeuwigheid in jaagt en die de overlevenden zo verlamt, dat het nu net zo waar is als toen Jezus het zei, dat de arbeiders weinige zijn. En de oogst wordt niet binnengehaald, hoewel er grote menigten zijn van wie de noden dringend ijverige en vereende arbeiders van allerlei slag vereisen.

Om dit grote kwaad tegen te gaan, onderwees Jezus Zijn discipelen om te bidden tot de Heere van de oogst. Dit werd hen aangewezen als het belangrijkste instrument waardoor dat kwaad dat Zijn tedere ontferming ontstak, effectief en permanent zou kunnen worden verwijderd. En deze les wordt ons nu gegeven, die belijden discipelen van Christus te zijn. Datzelfde instrument wat zij moesten gebruiken, wordt in onze handen gelegd, als wij erin toestemmen het te gebruiken. De Heere heeft het gebed aangewezen als het middel om in antwoord daarop elke geestelijke zegening te ontvangen.

Als een persoonlijke nood wordt ervaren, kan daarin door gebed worden voorzien. Als een ziel hongert en dorst naar gerechtigheid, zal die overvloedig worden vervuld in antwoord op gebed. Als er op aarde verlatenheid is, kan de woestijn en eenzame plaats door middel van gebed genoeglijk worden gemaakt en de woestijn zal zich verheugen en bloeien als een roos. Als er doodsheid en ontrouw in de kerk is: de Heere zal de dochter van Sion met haar mooie kleren herstellen tot heerlijkheid en sterkte in antwoord op het gebed. Het bevel is "bid" en de belofte is "u zal gegeven worden", "zoek" en "u zult vinden"; "klop" en "er zal voor u opengedaan worden".

De Heere wil dat mensen zich hun gehele en absolute afhankelijkheid van Hem realiseren en daarom droeg Hij ze op om te bidden. En Hij heeft deze plicht verlicht door verschillende beloften en bemoedigingen. Wij zijn als het ware onder een dubbele verplichting tot gebed: aan de ene kant omdat de Heere het beveelt; aan de andere kant vanwege de overvloedige zegeningen die ervan af hangen. Voor alle dingen zal God door Zijn volk verzocht worden het voor hen te doen. Hij heeft dat als een wet bevestigd in het bestuur van het Koninkrijk van genade, dat op het gebed – vurig, eensgezind en volhardend gebed – alle dingen zullen worden geschonken. Maar ook dat zonder gebed alle inspanning, arbeid en dienst niet alleen vergeefs zullen zijn, maar dat Hij Zich zal openbaren in oordeel tegen elk werk dat zo ondernomen wordt, om Zijn eer te handhaven.

Overweeg dan het grote voorrecht dat God ons heeft gegeven. Hij heeft ons een wapen in handen gegeven waardoor we alle dingen kunnen onderwerpen. Hemel en aarde worden door gebed bewogen; het is de hefboom die de hele geestelijke wereld optilt en steunt. Het brengt onweerstaanbare invloed van boven. God buigt Zich neer om het te horen en Zijn arm voert haar verzoeken uit; het kan wonderen bewerken. Het verwijdert bergen en overwint alle moeilijkheden. Bid de Heere van de oogst en Hij zal alle obstakels voor het maaien verwijderen.

Maar laat ons wat nader aandacht geven aan het bevel dat de tekst bevat. Het geeft veel nuttig onderwijs. Het is een bevel om te bidden dat *God* arbeiders in Zijn oogst zal zenden. Het is Zijn oogst en de arbeiders moeten door God gezonden zijn. Er kunnen arbeiders zijn die God niet zendt en die Hij daarom niet zal zegenen; en ook daarom is het gebed nodig. Op het moment dat dit bevel hier werd gegeven, was er geen gebrek aan arbeiders onder de Joden. De priesters en levieten waren nog steeds in het land. Er waren veel geleerde schriftgeleerden en heilige Farizeeërs. Er waren synagogen in elk dorp, met voorzitters en oudsten om hen die daartoe behoorden, te onderwijzen. Vanwaar dan de klacht dat de oogst groot was en de arbeiders weinig? Er waren arbeiders genoeg, maar de mensen waren noodlijdend, want God had de arbeiders niet gezonden en daarom werd hun werk niet gezegend.

Wat de tekst dus in de eerste plaats beveelt is dat we zouden moeten bidden voor de zuiverheid van de kerk, dat de dienaren van het Evangelie door God worden aangewezen en dat zij een zuiver Evangelie prediken. Zo was het niet onder de Joden; hun leraren gingen zelf de hemel niet binnen en zij sloten haar poorten voor hen die probeerden binnen te gaan. Dit was niet nieuw onder hen; in de dagen van hun vaders gebeurden dezelfde dingen, omdat het volk harde, ongelovige harten had, zoals ook duidelijk werd aangezegd. Zij hadden liegende profeten, stomme honden, omdat zij het graag zo wilden hebben.

Laten we ons dit feit bedenken wanneer we onze eigen plichten bekijken in deze zaak. In ons eigen land en onze eigen tijd dringen veel zaken er bij ons op aan om te bidden dat God arbeiders naar Zijn oogst uit zal zenden. Het is te verwachten dat als een kerk uiterlijke voorspoed geniet en aardse gunst, dat degenen zonder goddelijke roeping tot het werk, zullen proberen in haar hoge plaatsen te dienen. En hoe blijkt het helaas duidelijk waar te zijn dat velen die in deze bediening deelnemen, geen ernstig verlangen hebben om de zielenoogst binnen te halen. Door hun werken

worden zij gekend. Het is heel droevig om te denken over de menigten van onwetende heidenen die als schapen zonder herder zijn; maar het is misschien nog veel verdrietiger om een volk te zien dat net als de Joden wel gevoed wordt, maar niet met het Brood des Levens – ze worden verleid door degenen die hen in de rechte weg zouden moeten leiden en ze worden onder de meest heilige verplichtingen verraden door hen die gehouden zijn hen te verdedigen.

Maar als wij zouden bidden om een reformatie/opwekking die ertoe zou leiden dat alle pastors getrouw worden, moeten we oog hebben voor de bron van dit grote kwaad. Laten we onszelf afvragen hoe het komt, dat onder de liefdevolle heerschappij van het Hoofd van de Kerk, er valse en trouweloze leraars zijn die de kudde niet voeden of hen ongezond voedsel geven. Het is goed dat zulke pastors worden aangeklaagd; maar waarom heeft de hoogste Heer van alle heren hen toegang tot Zijn kerk gegeven? Hoe kon het dat degenen die tijdens Jezus' persoonlijke bediening in de stoel van Mozes zaten, vals en trouweloos waren? Het Woord van God geeft aan dat het volk het zo wenste. En we kunnen er moeilijk aan twijfelen dat de reden van hetzelfde feit onder ons dezelfde zorgeloosheid, hetzelfde ongeloof en trouweloosheid is van de leden van de kerk.

Toch is het heel gebruikelijk om deze reden over het hoofd te zien en alleen het feit aan de kaak te stellen. Het is duidelijk dat waar zorgeloze pastors zijn, de kudden over het algemeen ook zorgeloos zijn, en dus wordt het kwaad, geheel natuurlijk, in zijn geheel geweten aan de achteloze en trouweloze dienaar.

Maar dit is niet het gehele euvel, hoewel het zeer betreutswaardig is en het nodig is om te bidden voor de verwijdering ervan. Het is zeer regelmatig het resultaat van een ander kwaad waarom we in rouw en bitterheid moeten zijn. Wanneer de dienaren van de kerk verdorven en traag zijn, kan de fundamentele oorzaak in het algemeen worden teruggevoerd op geestelijk verval onder de mensen; en als het kwaad niet wordt weggeruimd past het ons te bidden om opwekking en de genade van bekering. Dat vergoelikt op geen enkele wijze de schuld van de ontrouwe dienaars, zonder twijfel hebben zij een vreselijke verantwoording af te leggen. Maar het is zeker de moeite waard om te onderzoeken of zo'n trieste toestand van de kerk het gevolg is van onze eigen zorgeloosheid en weerhouding van het gebed dat de Heere arbeiders in Zijn oogst zou zenden.

Ik geloof dat het voor een dienaar eigenlijk onmogelijk is om zijn energie en getrouwheid vol te houden onder een ongelovig en biddeloos volk. En onze gebeden moeten hiertoe onophoudelijk worden opgezonden: dat de dienaren ijverige en vaardige maaiers zullen worden. Ongetwijfeld zouden dienaren in antwoord op zulke gebeden onder de mensen uitgaan in de openbare erediensten en huis-tot-huis bediening, met zo'n zalving van de Heilige die ons zevenvoudig zou terugbetalen doordat eigenzinnigen en ongelovigen voor Christus worden gewonnen. De zalving op het hoofd van de Hogepriester zou dan zelfs tot aan de zomen van Zijn klederen afdalen. Het hele lichaam zou een geur hebben van Christus en elk lid zou in Hem gezegend worden.

Maar we worden er in de tekst duidelijk toe opgeroepen om voor zowel de uitbreiding als de zuiverheid van de kerk te bidden, niet alleen dat de arbeiders door God worden gezonden, maar dat ze ook zeer vermenigvuldigd zouden worden. Dit is een verplichting die Jezus een ieder oplegt die Zijn zaak liefheeft. Het zit impliciet in het gebed dat Jezus Zijn discipelen leerde. Het is een plicht die vaak wordt bevolen, omdat wij geneigd zijn deze plicht te vergeten. Zo'n verwaarlozing duidt de aanwezigheid van een wereldse geest aan.

Een werelds mens waardeert de dingen van deze wereld naar de mate waarin hij ze exclusief bezit, hij heeft geen verlangen om ze met anderen te delen. Titels worden hooglijk gewaardeerd omdat ze schaars zijn en rijkdom wordt niet gewaardeerd om de luxe die het biedt, maar omdat het bezit ervan niet gewoon is. Maar de Geest van Christus hieraan totaal tegenovergesteld. De Christen heeft de allerhoogste waardigheid, want hij is een kind van God, maar het is een vurig verlangen van zijn hart dat elk mens er ook in zou delen. Hij is de erfgenaam van de rijkste erfenis, maar hij wil het niet exclusief bezitten, het is zijn vurigste wens dat alle mensen mede-erfgenaam mogen zijn met hem. In zoverre hij persoonlijk is versierd met de genadegaven die Jezus uitdeelt, verlangt hij ernaar dat iedereen net zo wordt versierd. Hij heeft net zoveel vreugde in het meedelen als ontvangen en dus bidt hij de Heere om arbeiders in Zijn oogst uit te zenden.

Deze tekst leidt ons ertoe om zendelingen en zending als zaken van gebed te beschouwen. We zijn verplicht om te bidden dat zendelingen echt door God gezonden mensen zijn en toegewijd aan Zijn dienst – mensen die midden in beproevingen en ontmoedigingen met wijsheid en kracht worden begiftigd om de strijd van de Heere te voeren. Ook zijn we verplicht om te bidden voor een toename van zulke arbeiders, omdat het nog steeds waar is dat hoewel de oogst rijk is, de arbeiders weinige zijn. Wat zijn al de zendelingen die we zonden onder wie zovelen de weg tot de zaligheid niet kennen? Het gebed dat de Heere arbeiders uit zou zenden in Zijn oogst is dan nog zeker niet ten volle verhoord. Is de kerk ernstig geweest in het uiten hiervan? Is de huidige aanblik van deze wereld niet in grote mate te wijten aan het feit dat het gebed voor haar bekering zo veel wordt verwaarloosd? De kerk heeft een sterker geloof nodig en meer van de geest van smeking dat God het in de harten van mensen zal leggen om hun levens aan zendingswerk te wijden. Zij moet ook de hand van de hebzucht loslaten en het zelfzuchtige hart openen, zodat in de middelen wordt voorzien om meer zendelingen uit te zenden.

Als het dringend verzoek van onze tekst van harte wordt ingewilligd, dan zou de verplichting om alle middelen die binnen ons bereik zijn in te zetten, breder en dieper worden gevoeld. Het feit dat we tot de Heere bidden om enig werk te doen, daarbij erkennend dat het Zijn werk is, verbindt ons er persoonlijk aan om elke zenuw in te spannen voor de totstandkoming ervan. God vereert ons om Zijn medewerkers te zijn in die dingen waartoe Hij ons oproept om voor te bidden. Hij zou Zijn doel kunnen bereiken zonder onze gebeden, zonder gebruik van onze dienst en zonder ons vermogen, maar dit is niet Zijn manier van werken. In wijsheid en goedertierenheid roept Hij ons om Hem te komen helpen. Het is het beste voor ons dat onze harten ontbranden in ijver voor het vestigen van Zijn Koninkrijk en dat we ons actief zouden inzetten voor de belangen ervan.

En als wij de gezindheid hadden die in Christus was, dan was dit onze levensstijl. Hij kende geen vermoeidheid in dit werk en arbeid van liefde. Hij bracht blij nieuws aan mensen en Zijn hart brandde om met hen een relatie aan te gaan. Hij was zonder thuis, Hij was een pelgrim die van de ene plaats naar de andere trok om Zijn boodschap te brengen. Zijn verlangen bij uitstek was zondaars te redden. Wat Hij ook zei of deed was hierop gericht. Is dit de geest die ons drijft? Wat doen wij om het doel te bereiken dat Zijn leven in beslag nam? Maken we door onze daden openbaar dat we echt Zijn volgelingen en discipelen zijn? Zijn we ijverig en standvastig aan het werk voor dat wat Hem zo na aan het hart lag? Indien niet, wat zijn we dan? Verleiden we onszelf dan niet door te belijden dat we Christenen zijn?